

et Par store Dreng, blev Drengene tidt skammelig behandlet af Karlene, maaske ogsaa undertiden af Forvalteren og Husbonden, men navnlig af Karlene. Og i Værkstederne, hvor Svende og Dreng sade sammen, vankede der et Utal af Lussinger fra Svendene paa Drengenes Kinder Dagen igennem. Løb de Ærinder, var det ikke hurtigt nok; udførte de et eller andet for en Svend, var det ikke rask nok, ikke prompte nok, saa vankede der Lussinger, men saa vidt jeg ved, er det ogsaa ophørt der. Jeg mindes, at det ærede Medlem netop udtalte det.

Efter min Erfaring lide Tjenestdreng paa Landet — jeg kender ikke nu om Dage saa meget til Forholdene i Byen — navnlig under een Ting, nemlig af for lidt Søvn om Sommeren. Men det hænger sammen med Landboernes Travlhed om Sommeren og deres lange Sommerdag. Den varer jo i Regelen fra 4—5 Morgen til 9—10 Aften. (Afbrydelse: Det passer ikke længere!) Ja, ja, det har været og er paa sine Steder saadan endnu. Og der lide Tjenestdrengene under Trykket af for lidt Søvn. De komme halvt sovende til Skolen og ville falde i Søvn for os, men egentlig Mishandling i Retning af Prygl eller i Retning af at faa daarlig Kost har jeg aldrig kendt i de 30 Aar, jeg har virket som Lærer i Landsbyer paa forskellige Steder med en stor Kreds af Gaarde, hvor man har Tjenestdreng. Egentlig Mishandling og Mangel paa daarlig Næring har jeg aldrig kendt Eksempler paa. Der er jo endog dem, som mene, at Tilbageslaget fra en streng Opdragelse er for stort, at Slægten vokser op nu under for lidt Tugt i god Forstand og under for slappe Tøjler. Men jeg tror i alt Fald ikke, det er ret at tale om vort Fædreland som et Børnemishandlingsland, men selvfølgelig udelukker det ikke Misbrug paa sine Steder. Saadanne Straffe, som ere omtalt i de 3 Pigers Vidnesbyrd, ere efter min Mening ganske forkastelige. Hvis blot et af de Tilfælde stadfæster sig som Sandhed og Virkelighed, saa er Systemet Hebron uigenkaldelig dømt. At pidske et Barn med et Ris, der er lavet af sammenbundne Stikkelsbærgrene med Torne paa, er absolut en Forbrydelse og det mørke Rum i 6 Døgn ligesaa.

Det gør mig ogsaa ondt, at det ærede Medlem for Aarhus jævnlige i sine Møder og i sine Artikler taler om Overklassens Ledelse af den offentlige Børneopdragelse. Det er jo ikke rigtigt.

Vi vare jo her, alle Partier, i saa godt Samarbejde for 3 Aar siden og vare glade ved det Samarbejde, glade ved, at vi kunde gaa sammen ved den Ambulancetjeneste, som jeg kaldte den, og jeg har i den store Erfaring, jeg har paa mit Omraade, aldrig mærket Forskel paa den gavmilde Haand og det varme Hjerte for disse Børn, enten jeg er kommen til Overklassen eller til Smaakaarsfolk. Der har været en hjælpsom Haand lige saa vel opadtil som nedadtil. Hvad er for Resten Overklasse og Underklasse? Det ærede Medlem hører maaske til Underklassen og jeg til Overklassen? Jeg ved ikke, hvordan man skal bære sig ad med at trække den grimme Linie op i det Forhold. Er der ikke nok, vi ere splidagtige om? Er der ikke nok, vi maa staa delte om? Er det nogen Ulykke, at der er saadan en neutral Sag i god Forstand, der kan samle Kræfter fra alle Sider, og hvor man kan vente en hjælpsom Haand baade fra en Højremand og en Venstremand, fra en rig Mand og en fattig Mand — den fattige kan tidt hjælpe mest ved sin personlige Deltagelse. Jeg synes ikke, det er sundt at bringe det Skel ind i Debatten. Det er der ikke. Børneloven hviler ikke paa, at der er et saadant Skel, og vi vare enige om saa godt som muligt at udslette det. Og vi arbejdede jo godt sammen i Udvalget.

Ogsaa med Hensyn til Straffespørgsmaalet arbejdede vi godt sammen. Vi stemte alle den Paragraf ud, som indeholdt de strenge Straffe, som den højtærede Justitsminister talte om i Gaar, og gavede Justitsministeren Hals og Haand over det forventede Strafferegulativs Affattelse. Det vare vi altsaa enige om i Udvalget. Vi gik til det Skridt efter Samraad med Forstanderne paa Opdragelsesanstalterne, som vi havde sammenkaldt. De turde nemlig ikke stryge den legemlige Revselse, de erklærede som én Mand for Udvalget, at hvis vi fratog dem det Mittel i Nødstilfælde at anvende legemlig Revselse, maatte de fratræde deres Pladser; dette Mittel maatte de beholde i Baghaanden, om det end var bedst, at det ikke blev brugt. Saa gik vi den Mellemvej, som Loven nu indeholder, at vi strøge Paragraffen med Detailbestemmelserne og gavede Justitsministeren Myndighed til at affatte et Strafferegulativ. Der var det ærede Medlem enig med os. Men for Resten var han, saavidt jeg husker, ikke til Stede den Aften, da vi forhandlede dette vigtige Spørgsmaal.

Dernæst kommer jeg til det voldsom-